

talt, og naar den ærede Minister siger: ja men det, som her er foreslaaet, at udsætte Bevillingen til det kommende Aar, vil jo være det Samme som at fastsætte, at Bevillingen skal gives i den normative Lov, og med en saadan Tilføjning kunde Lovene ogsaa indleveres i det andet Thing og først bagefter komme her, saa vil jeg gøre opmærksom paa, at der er netop den store Forskjel, at vi da uden nogen materiel Fare kunne forkaste Loven, da den saa ikke kan benyttes før om et heelt Aar, eller, efter Tiden, hvori Forkastelsen foregaaer, om $\frac{3}{4}$ Aar, men under enhver Omstændighed ikke før en ny Finantslov har været bragt under Overveielse, hvorved Misgrebet altsaa kan rettes; det er Forskjellen imellem de to Former. Naar Regjeringen ved alle Love af den Natur vil følge den Praxis, som her er foreslaaet, saa vil Følgen deraf ganske simpelt blive den, at Thinget atter vil følge den Praxis, regulært at forkaste Lovene, og saa komme vi tilsidst til Enighed om at lade dem komme her først, thi da er der ingen materiel Vanskelighed, men den materielle Vanskelighed fremkaldes, naar man indbringer i det andet Thing Love af denne Natur, der kræve Udvøelse, før en ny Finantsperiode indtræder, før en Finantslov kan optage Bestemmelser derom og kan optage en Sum som bevilget Sum. Jeg troer, at jeg saaledes, saavidt som det staaer i min Magt, har forklaret de Betragtninger, der have ledet Udvalget, og for at der ingen Feiltagelse skal være, gjentager jeg, at Udvalget kun kan raade Thinget til, med den allerførste Varsomhed, at gaae den Vej, som her foreslaaes, og helst ikke betræde den, naar det kan undgaaes; naar vi kunne undgaae at betræde den, saa er det bedst, ikke at gjøre det, men vi maae ikke skabe noget Præcedens derved, at vi vise Eftergivenhed, thi vor Eftergivenhed er hidtil bleven brugt imod os. Man har vel sagt: Vi indrømme, at I hidtil kun have gjort det for at vise Føielighed og Imødekommen, vi indrømme, at I stedse klart have udtalt Eder derimod, at der ikke har været Tvivl hos Eder i saa Henseende — og var den Vej, der her er betraadt af Regjeringen, i fuldkommen Strid med hvad der hidtil er skeet, saa kunde vi berolige os, men hvad der maa gjøre os

forsigtige med hvad vi i dette Dieblit gjøre, er, at man, uagtet man har talt saaledes, har brugt vor Velvillie som Præcedens imod os, som Grund til at handle i en Retning, som er modsat vore Anskuelser. Kunne vi undgaae at gjøre det, som her er foreslaaet, saa er det ganske vist det Bedste, og Faren er mindst for os, der i Spørgsmaal af denne Natur have den største Magt. Der er dog endnu en Ting, der hører til det nuværende Dieblit, og som jeg ikke maa glemme at sige til; det er, at vi maae kalde os den famlende Stilling ihu, hvori vi staae ligeoverfor vort Finantsministerium, og at det ogsaa gjør Stillingen mere vanskelig. Det er ikke Personer, hvorom der i Henseende til vor Finantsforvaltning er Spørgsmaal, men det er Ting. Finantsministeriet — hvor er det? Hvor svæver det? Forstaaes det, hvad et Finantsministerium er? Vides det, hvad der i Finantsforvaltningen hænger sammen, som et Hele? Vides det, hvor Delingen kan taales? Alt dette ligger for os som temmelig ubestemte Størrelser, og gjør vor Stilling i et Tilfælde som dette endnu vanskeligere, end den ellers vilde være.

Indenrigsministeren: Jeg har jo saa tydeligt jeg kunde udtalt for dette Thing, at i den Clausul, der er indført i Gageloven, har jeg seet — og saaledes have ogsaa de betydeligste Medlemmer i det andet Thing opfattet den — en Erklæring fra dette Thing om, at det vil gaae ind paa Afgjørelsen af Spørgsmaalet paa den Maade, at normative Love kunne forelægges det andet Thing, men at det første Aars Pengesudgift maa gjøres til Gjenstand for Bevilling her, enten ved Finantsloven eller ved en særegen Bevilling. Jeg har med Glid afholdt mig fra at skildre Consequenterne af en fortsat forskjellig Anskuelse i den her omhandlede Retning hos de to Thing, medens Regjeringen er for det ene Things Anskuelse. Den ærede Rigsdagsmand taler oftere, som om den absolute Magt beroede saaledes hos det ene Thing, at det i vigtige Sager kunde sætte igjennem, hvad det skulde være, men det vilde føre for vidt, for at gaae ind paa at fremhæve den Ligevægt, der ogsaa i den Henseende er tilstede i vor Forfatning.